

[Stetter.]

ningen. Det var regeringens synspunkt i oktober måned, det var også regeringens synspunkt, at det var nødvendigt af hensyn til, at administrationen skulle køre allerede fra 1. januar 1973 i hvert fald for fiskeriets vedkommende og fra februar måned for landbrugets vedkommende.

Jeg synes ikke, der lå nogen forklaring i statsministerens redegørelse her om, hvorfor man har skiftet stilling. Jeg vil opfordre statsministeren til at overveje situationen nok en gang; jeg tror, det er vigtigt, at vi får dette spørgsmål afklaret, dels af hensyn til folkeafstemningen, dels af hensyn til administrationen.

Statsministeren (J. O. Krag): Nu er jeg ikke helt sikker på, at hr. Stetter ikke forveksler forskellige ting. Hr. Stetter siger, at det er vigtigt, at vi kender landbrugets forhold og fiskeriets forhold. De love, der her er tale om, vedrører i og for sig ikke landbrugets og fiskeriets vilkår under EF, de vedrører de administrationsformer, der skal anvendes. Og dér kunne vi da godt give oplysning om, hvorledes regeringens tanker har været, og hvad det altså vil blive for problemer, folketinget vil blive stillet over for, når vi mødes igen til oktober. Det vil f. eks. være muligt i markedsudvalget at give sådanne oplysninger.

Derimod har problemerne om, hvad fiskeriets vilkår bliver i EF, og hvad landbrugets vilkår bliver i EF, ikke noget med den lovgivning at gøre.

Endelig er der et tredje sæt problemer, og det er spørgsmålet om, i hvilket omfang støtteordningerne til landbruget kan afvikles, når vi kommer ind i EF. Det forhandles i øjeblikket med landbruget, og de love, der vedrører landbrugets støttelovgivning, kommer selvfølgelig frem til behandling og færdiggørelse her i tinget. Jeg tror, det er det sidste, hr. Stetter har haft i tankerne, og dér kan vi altså love at lovgivning kommer.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard): Folketinget har i dag i omkring 8 timer haft en meget livlig og alsidig debat om fællesmarkedsproblemerne, og jeg har fyldt en hel notesblok op med de emner, der har været berørt. Jeg går imidlertid ud fra, at det må være min opgave at trække de

ting frem, som efter min vurdering er de centrale, idet jeg så går ud fra, at enkelte af medlemmerne, hvis de ikke føler, at jeg har besvaret det for dem vigtige spørgsmål, så vil holde mig til talerstolen senere.

Flere af medlemmerne og flere af ordførerne var inde på det meget vigtige spørgsmål om dansk suverænitetssafgivelse og spørgsmålet om den økonomiske og monetære union.

Hr. Morten Lange udbad sig en nærmere redegørelse og præcisering fra min side om suverænitetssafgivelsens omfang, og hr. Nyboe Andersen spurgte, hvad der var sket på de møder, der har været afholdt i Bruxelles i den seneste tid, vedrørende indholdet af det såkaldte topmødes beslutninger eller forberedelse af det vedrørende dette emne.

Derfor skal jeg indledningsvis sige nogle ord om suverænitetssafgivelse og den økonomiske og monetære union. Det er, som jeg sagde det i min tale ved fremsættelsen, ganske klart afgrænset, på hvilken måde vi, hvis vi tilslutter os fællesmarkedet, afgiver suverænitet. Det er præciseret i vor lov i § 4, og det er en udtømmende præcision.

Det, der kan rejse problemer, er, hvordan det forholder sig med de beslutninger, der blev truffet på Ministerrådsmødet i februar 1971, og som blev til resolutionen i marts 1971 om den økonomiske og monetære union. Jeg må indrømme, at jeg ikke har noget stort håb om, at jeg kan overbevise skeptikere og modstandere om, at der her ikke er tale om videregående bindinger. Men da jeg jo er blevet spurgt, vil jeg dog endnu en gang gøre et forsøg.

Det, man besluttede på Ministerrådsmødet i februar 1971, var, at man ville gennemføre den første fase af det, der var indeholdt i den såkaldte Wernerplan, nemlig samarbejde, konsultation om den økonomiske og monetære politik. Man har ikke — og jeg understreger ikke — bundet sig til de to næste faser, der var indeholdt i Wernerplanen, men overladt det til Ministerrådet, og i Ministerrådet vil de ansøgende lande have medindflydelse og afgørende indflydelse på, hvilke beslutninger der skal træffes. Det er udtrykkelig fastslået, at man kan anvende to forskellige artikler i Romtraktaten, hvis og når man beslutter sig til et videregående økonomisk samarbejde end den første fases rådgivning og konsultation. Så kan man